

דברים לזכרו של הרב אהרון ליכטנשטיין

יקום במקום קדשו

הרב אליהו חיים בלומנצויג

"לה' מצוקי ארץ, ויישת עליהם תבל" –
לימדונו רבותינו: אלו צדיקים שתבל ומלואה מושתתת עליהם.
צדיק יסוד עולם שתל לנו הקב"ה ברוב חסדו בדורנו, בתוכנו;
נשמתו – פשוטה בשלימותה, ושלימה בפשטותה.
ועוד עלתה והעלתה עצמה, הלכה והעצימה שלימותה,
האירה בטובה והקרינה בחסדה,
עד שנטלה בוראה, וחזרה לכור מחצבתה.
היא במנוחה, ואנו נותרנו לאנחה,
אוחזים ולא מרפים; קווי-דמותה – שבים ומעלים;
ציורם, כמובן, אינו אלא כעיני המתגעגע המתבונן.

"מי יעלה בהר ה', ומי יקום במקום קודשו".

יעלה בהר ה' –

רבנו – עולה בהר ה' היה:
עולה, מטפס, חותר; עמל ומחליף כוח.
יעודו – בהיר ומכוון: פיסגת אותו ההר.
לשם עליותיו, לשם כיסופי נפשו.
זו הפיסגה שממנה ניתנה תורה לעולם.
וכנתינתה בשעתה – כן דרכו אליה:
באימה וביראה,

* דברים שנאמרו בעצרת זכרון ומספד למו"ר הרב ליכטנשטיין זצ"ל בישיבת הר עציון.

וכמובן – באהבה גדולה.

יקום במקום קודשו –

רבנו – ממוקם היה:

מיוצב, מבוסס, מיושב; צור איתן.

מקום-יניקתו – בהיר ומצויין: עולם הקודש;

נופו – חולין על טהרת הקודש.

יעלה ויקום:

תנועה מתמדת, בלתי מתפשרת;

יציבות איתנה, מושרשת.

וכתורתו ועולמו – כן תפילתו:

עומד על מעמדו חרש, בלי זיע ובלוי נייע,

ותוכו – כנוע עצי יער:

הומה אל דודו, שופך שיח לפני קונו, מתחטא לפני מלכו.

כל עצמותיו, עצמיותו – תפילה.

מי יעלה ומי יקום? –

נקי-כפיים ובר-לבב.

רבנו – נקי היה, טהור, זך.

כפיו ולבבו, מעשיו ומחשבותיו; תוכו כברו.

לא נשא לשווא נפשי.

נפש אלוקית שהולבשה בו – נשא באמונה;

נשמת-חיים עליונה שהופחה בו – נשא בחרדת קודש, בהדרת-קודש.

קומת רבנו – דמתה לתמר, אישיותו – לארז הלבנון – עוצמה וחוסן;

עיניו – מבט עומק מאיר, אוהב, רגיש.

מורם מעם – המעורב בהליכותיו עם כל בשר ודם,
רוממות וכבוד מלכים – המכבד אחרים, קטנים כגדולים,
רב העצה והתבונה – המטה אוזנו וליבו לכל עמדה ופנייה.
תביעתו – מהדהדת, ואף מטלטלת;
קבלתו – ממתקת, ואף מלטפת.

תורתו – מברכות ועד עוקצין, מכונסת בטבעות ובכללים,
דעתו – חובקת עולמים, פנימיים וחיצוניים,
עיונו – רחב מימדים, משקלל ערכים,
מבטו – מרום גבהים.
וממרומי השקפתו –
יורד לשיתין, חודר לנימי נימין:
לפרטי-הלכות ולדקדוק-מעשים, לרגשי-נפשות ולנבכי-אישים.

שכל מזוקק, עם רגישות לב עדינה;
יושר נוקב, מהול בתום-לב,
עם אורחות מוסר מזוכך וצדק מדוקדק.
מכוונות מדוייקת, בשליטה מוחלטת.
אמת-מידה למבקשי-שלימות.

שני בתים לו – משפחתו ושיבתו.
בתוכיותם – פועמת שקיקת חיים טהורים,
בכתליהם – חלונות ופתחים, למרחבי סביבתו פונים:
לרמי-מעלה ולעוברי-דרכים, לבני-עליון ולחדלי-אישים.
צופה דרכם ומרבה להתבונן, בהליכות עמו ובמצבו:
מתפעל מגדולתו, מוקיר את קוממיותו, ושותף מסור בעול בניינו;
חרד לגורלו ודואג לרוחניותו, מייחל בכל לב ומכוון לתפארת יעודו.
לעיתים – מחריש,

ולעיתים – זועק בכל כוחו: אם החרש תחרישי...!

למען בית ה' אלוקינו – מקהיל קהילות ומושיב ישיבות,
למען אחי ורעי – קורא קריאות ומחנך דורות.

”שאו שערים ראשיכם... ויבוא מלך הכבוד”.
נתבעים וחולמים אנו לפתוח שערים,
לזכות ולהביא אל ביתנו מלך עולמים.
מאן מלכי? – רבנו,
ומלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיעא.
נפתח שערינו, ונאיר חדרי לבבנו,
מניצוצי האורות של מלכות אהרון.